

Зашто волим Бујановац?

Не, не мрзим га сигурно. А зашто га волим? Па мој је и ја сам његова! „Наши смо си“ – што би се рекло овде у јужном делу Србије.

Ако икога осим себе познајем довољно добро, то је Бујановац. Знам му име од како знам и своје. Знам му сваку врлину и ману, као што знам и своје. Знам му најскривеније улице и сокаке, као што познајем свој карактер и границе својих могућности.

Леп је то град. Носи на леђима десетине људи најбитнијих у мом животу. Газе по њему, а он им то прећуткује. Како га не волети, кад је тако добар? Носи и све моје несташлуке и скромно чува све моје тајне, ситне незлонамерне лажи...

Сећам се прве симпатије, првог пољупца, првих љубавних шапутања... а свега тога испред првог улаза прве зграде у Бујановцу...

Једном, давне 1997. добила сам батине од маме, прве којих се сећам. Да, ту у Бујановцу на сред трга, испред десетак чикица и тета и испред једног Вукашина. Плакала сам, а данас са осмехом о томе пишем.

Успомене, успомене... на хиљаде успомена које мозак бележи, а све оне везане за Бујановац. Истина ретко сам негде путовала, па и немам можда чиме да се похвалим, али о Бујановцу могу да вам причам седам ноћи и дана. Но, да и седамдесет страница испишем, не очекујем да разумете какав је то град. У мојим речима, знам оживећете само слику свога града, зато што је ваш и зато што га волите.

Ја свој неизмерно волим.

Волим га због понедељка, уторка, среде, четвртка, петка, суботе и недеље. Волим га због свих месеци, а волим га и због лета, због зиме, пролећа и јесени у њему. Волим га бас таквог какав је и не би га мењала ни за најразвијенију светску метрополу. Њих је много, а Бујановац само један.

Александра Спасић